

Говор др Јован Стојковић на Шестом молитвеном црквено-народном сабору 3.6.2018. године у манастиру Светог Николаја у Лозници код Чачка

Браћо и сестре, помаже Бог!

Задовољство ми је што сам данас међу прогнанима Истине ради... Што сам међу онима који се не боје да буду напади и клеветани ... што сам међу онима којима је вечна душа претежнија од угађања телу и свету који у злу лежи...

Истински браниоци цркве са великим Ц, стали су и у одбрану мале цркве, породице, и на томе сам вам као жена и мајка неизмерно захвална.

Рат против наших породица улази у своју последњу фазу, а започео је ритуалним убиством свете царске породице пре 100 година. Само две године након њихове мученичке смрти, Русија постаје једна од првих земаља у свету која је озаконила утрбно чедоморство. Од тада до данас урушавање породичних вредности остаје главни пројекат архитектата овог света.

Како је породица схватана у време православне царске Русије, сведоче нам дневници свете царице Александре Фјодоровне Романове. Читајући њене записе, можете осетити сав смисао и дубину Божјег благослова који лежи на православном браку и породици. Њена пожртвована и нежна љубав према мужу и деци сведочи о њеном труду да сваки тренутак свога живота проживи хришћански. И поред клевета и несимпатија, предосећања опасности револуције, приморавала је себе да води уобичајен живот пун љубави, самилости и несебичности.

Битка у којој се борила за свој народ и мужа, водила се у срцу. Њени записи те борбе сведочанство су припреме за прихватање мученичког венца који је следовао.

Света царица препознавала је да је дужност у породици несебична љубав и да свако мора да заборави на своје ја посветивши се оном другом. Данашња некултура убеђује жену да јој је муж највећи непријатељ.

Она је схватала да је велика ствар преузети на себе нежне младе животе и да је велико дело неговати их. Данашње жене се, чак и од својих мајки, уче да су деца терет и сметња за физичку лепоту или успешну каријеру.

Царица је писала да се деца уче самоодрицању, јер неће моћи а имају све што би желела, да треба да се одричу сопствених жеља зарад других људи. Данашњи родитељи могу бити оптужени од сопствене деце за економско насиље, уколико не добију све што им се прохте.

Света императорка каже да „никаква богатства света не могу човеку да замене губитак блага које се ни са чим не може упоредити - његове рођене деце“. У Србији се родитељима отимају деца без судске одлуке и одводе у хранитељске породице, без икакве значајне осуде и заузимања јавности.

Александра Фјодоровна наводи да је религиозно васпитање најбогатији дар који родитељи могу да оставе свом детету и да је то највеће богатство које могу да му оставе. Наша деца ће у српским школама бити изложена хомосексуалној пропаганди у најнижим разредима.

Да ли увидевши овај наш пад, треба да очајавамо, да одустајемо? Да ли треба да устукнемо пред аждајом либерализма која је разјапила чељусти и кидише на наше породице и децу? Света царица нам поручује да нас хришћанство не учи само томе да свако од нас треба да живи тако да спасе своју душу, већ да свако треба да тежи томе да за ближњега учини све што је у његовој моћи, да треба да будемо, не само добри, већ и јаки, не само високоморални, већ и храбри.

Иако нико од нас није спреман за такво мучеништво које је посветило Александру Фјодоровну, морамо бити спремни бар да сведочимо Истину у ова последња времена, јер како рече света царица:

„Пред лицем ђавољег непријатељства треба да испољимо истрајност, стрпљење, презриву равнодушност, али никад не треба да постоји покорна и прећутна сагласност ... треба да водимо непомирљиву борбу колико нам снаге дозвољавају. Можемо да пострадамо сами, али не треба да дозволимо да пострада Истина. У човеку који поседује чврсту веру ово изазива одлучност. Он иде својим путем у свету који се непријатељски односи према њему као победник ... и наравно, победиће.“